

Nedeľa po Novom roku – 2.1.2022
Aj odiaľ dokáže Boh vzbudiť niečo dobré

Pokoj Boží nech je aj v túto chvíľu s nami, skrze narodeného Pána a Spasiteľa a v moci Ducha Svätého.

Matúš 2:13-14 „Keď mudrci odišli, ajhľa, anjel Pánov zjavil sa vo sne Jozefovi a povedal mu: Vstaň, vezmi dieťaťko a Jeho matku, uteč do Egypta a zostaň tam, dokiaľ ti nepoviem. Lebo Herodes bude hľadať dieťaťko, aby Ho zahubil. Vstal teda v noci, vzal dieťaťko a Jeho matku, odišiel do Egypta a bol tam až do smrti Herodesovej, aby sa naplnilo, čo Pán riekol ústami proroka: Z Egypta som povolal svojho Syna“.

Dnes trochu preskočíme biblický dej, pretože sa nachádzame v historickom kontexte po odchode mudrcov z východu. Vybrala som tento text preto, lebo témou dnešnej nedele je „cez ťažkosti k radosti“ a presne o tom je príbeh úteku Jozefa a jeho rodiny do Egypta.

Aj nám sa môže občas zdať, že Pán Boh od nás žiada niečo nemysliteľné a my sa pýtame: prečo? Teraz? Ja? Ako? – a nie sme presvedčení, že práve teraz je práve toto práve pre nás dobré. Až po čase zistíme, že to zlé bolo fakt na niečo dobré a že sme, vďaka Pánovi, prešli cez ťažkosti do požehnania. Každý z nás si však musí prejsť svojím Egyptom a na tej ceste musí zažiť 3 fázy.

1.Fáza poslušnosti: Jozef bol Pánom Bohom vytiahnutý z postele. V Písme slová „prebudiť sa“ alebo „vstať“ sú použité vtedy, keď sa má človek ponáhľať. Viete si predstaviť Jozefa, ktorý možno ešte rozospatý vstáva a premýšľa nad tým, čo sa mu snívalo a povie si: ešte počkám pár dní a potom niečo podniknem. Premyslím si cestu aj všetky podrobnosti, v duchu sa na všetko pripravím a potom ten Boží príkaz zrealizujem. Ale to nebolo tak: **Boží príkaz bol tak naliehavý, že Jozef nemal čas na premýšľanie či kalkulovanie. Musel iba vstať a ísť.**

V tejto fáze ani my nemáme čas špekulovať. Nie je čas rozmýšľať, či je to dobré, čo Boh od nás žiada. Nie je čas rátať náklady a premýšľať nad následkami. Je čas iba urobiť to, čo sa od nás očakáva. V tomto je nám Jozef veľkým príkladom. Veľa o ňom z Písma nevieme, ale čo vieme, je dôležité a je to motiváciou aj pre nás: Jozef poslúcha aj vtedy, keď mu Boh dáva na prvý pohľad nepochopiteľné príkazy. Práve vtedy, keď nechápeme, prečo Boh od nás niečo také žiada, márnime čas vysvetľovaním si Božieho príkazu. No na to nie je čas. Musíme sa rozhodnúť rýchlo a jediným správnym rozhodnutím je poslušnosť Božej vôli.

Poslušnosť Pánovi znamená bezvýhradnú poslušnosť aj tam, kde to podľa nás nemá žiadnu logiku. Lebo táto poslušnosť je zároveň formou odovzdanosti. Ved' ak nás Boh niekam posiela, máme ísť a ak nám hovorí stoj, máme zastať, no vždy je On krok pred nami a my teda máme konať to, k čomu sme povolaní s tým, že Mu môžeme plne dôverovať a úplne sa odovzdať do Jeho plánov.

2.Fáza závislosti: Jozef so svojou rodinou smerujú do Egypta. Vie Pán Boh, čo od nich žiada? Egypt bol stále v mysli židov spájaný so zajatím a otroctvom. Jozef si je vedomý, že ide do krajiny pohanov. Čo tam bude robiť? Ako zabezpečí rodinu? Ako ich tam prijmu? – kládol si tieto a mnohé ďalšie otázky. Musia prejsť aj ťažkou cestou cez nebezpečnú púšť a vysoké hory. A hoci Písmo presne o týchto ťažkostiach nehovorí, my môžeme tušiť, že to nebolo jednoduché – všetko opustiť a ísť do neznáma. Jediné, čo im pomôže a na čom môžu budovať svoj život je závislosť na Božej milosti.

V tejto fáze sme k tomu motivovaní a vedení aj my. Možno si kladieme otázku: Bože, prečo si ma zavolať do Egypta, keď som Ťa poslúchla a šla? Nemohol si vybrať nejakú inú krajinu? Lenže Boh vie, že nás nemôže viesť do oblasti, kde by sme mohli všetko zakladať na našich silách a schopnostiach. Musíme ísť tam, kde sme závislí jedine na Bohu a Jeho požehnaní. Jozef je nám v tom príkladom: ide do Egypta akoby bez strachu z budúcnosti. Vie, že ak Boh človeka niekam volá, tak sa o neho tam aj postará. Možno si spomenul na Abraháma, ktorého povolal z Úru do Kanaánu alebo myslel na Mojžiša, keď ho Boh spolu s Izraelom viedol domov. Možno si povedal: ak Boh takto doviedol všetky svoje deti na správne miesto, isto neopustí svojho Syna. A tak kráčal v ústrety Egyptu a uvedomoval si, že je v budúcnosti závislý iba na Božej priazni.

Je to taký zvláštny Boží štýl práce. Poslúchneme Ho a On nás hneď vedie do Egypta, na púšť, do skúšok. Je to preto, aby sme si uvedomili, že to všetko, čo máme, čo sme, čo príde, je darom Jeho milosti voči nám. **Fáza závislosti je vlastne fázou dôvery, že Boh sa o nás postará na každom mieste a v každom čase, ak Mu budeme veriť a spoliehať sa na Neho. Lebo ak v Egypte mohol bývať Boží Syn a byť tam chránený, potom niet na svete miesta a času, kde by sme my neboli chránení naším nebeským Otcom.**

3.Fáza nezávislosti: Jozef sa spolu s Máriou a Ježišom ocitli v Egypte ako utečenci. Ježiš si teda od malička prechádzal strasťami ľudského života. A v tomto je nám tiež podobný – musel utekať pred zlobou ľudí, ktorí mali

moc. A nielen to: stal sa nám rovný aj v tom, že ani my tu na svete nemáme trvalé miesto a preto sa tu nemáme usadiť. Jozef hneď od začiatku vedel, že ani Egypt nebude ich domovom. Budú sa musieť vrátiť späť, pravdepodobne do Nazareta. Preto sa nemal usadiť ani v Egypte. Neskôr Ježiš sám hovorí, že hoci prišiel do svojho vlastného, Jeho vlastní Ho neprijali a že líšky majú dúpätá, nebeskí vtáci hniezda, no Syn človeka nemá, kde by hlavu sklonil. **Napokon to zrealizoval, keď sa vrátil domov, do nebeského kráľovstva. Lebo On nebol závislý na tomto svete.**

V tejto fáze aj my máme poznať, že tento svet nie je naším domovom. Ak sa tento svet nestal domovom Božieho Syna, o čo skôr my máme stúpať do nebeskej vlasti? Preto sme pozvaní k tomu, aby sme tu žili, ale nezakladali si na tomto svete. Ten skutočný poklad si máme uložiť v nebesiach. Tu sme len ako cudzinci, turisti, utečenci, ktorí sú pozvaní vrátiť sa domov, ku svojmu Pánovi.

Pán Boh nás mnohými životnými skúškami učí, aby sme sa zamerali na večnosť. Choroby, bolesti, hriech a smrť – to všetko prežívame na tomto svete. A preto Boh nechce, aby sme tu zostali. Preto poslal svojho Syna, aby nás vyslobodil z tohto tela smrti a otvoril nám brány života vo večnosti. Táto nezávislosť na svete je svojím spôsobom aj slobodou ako takou. Ak totiž nezávisí na tomto svete a na ničom pozemskom, potom je náš duch úplne slobodný žiť pre Boha, pre Jeho kráľovstvo, kráčať bez obmedzení a s radosťou v ústrety nebu. **Nemáme na nohe guľu pozemského života, máme krídla toho večného. Preto nebudujme si tu trvalé miesto, ale hľadajme to budúce.**

Jozef poslúchol, v závislosti na Božej milosti sa vybral do Egypta a nevybudoval si tam domov, lebo vedel, že Boh ho pozýva ďalej. A to všetko sa na začiatku mohlo zdať ako stroskotanie Božích plánov – Ježiš sa narodil, ale už ho chce Herodes zabiť. ***No predsa útlak, utrpenie a neskôr aj smrť Božieho Syna, Pána Ježiša, neboli stroskotaním, ale naplnením Božích plánov. Preto ani my nezúfajme, keď sa v našom živote deje niečo zlé, ale poslúchajme, spoliehajme sa a smerujme k nebu.*** Boh, ktorý z Egypta povolal svojho Syna, povoláva aj nás k lepšiemu životu. Amen.